

Sygn. akt XVI GC 1973/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W.

Sąd Gospodarczy XVI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Urszula Dąbrowska

Protokolant: Sebastian Mroczkowski

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w H.

przeciwko M. W. i R. W.

o zapłatę

I. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. w dniu 23 czerwca 2014 r. w sprawie o sygn. akt XVI GNc 2619/14,

II. oddala wniosek pozwanych o zwrot kosztów procesu.

Sygn. akt XVI GC 1973/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2014 r. powód (...) S.E. w H. w N. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych – M. W. i R. W. kwoty 23.649,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 kwietnia 2014 r. od dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że w związku z nie wywiązywaniem się strony pozwanej z zapisów umowy, na podstawie § 5 ust. 3 oraz w związku z brakiem wystawienia przez pozwanych faktury zaliczkowej zgodnie z § 3 ust. 4 umowy, powodowa spółka rozwiązała umowę ze skutkiem natychmiastowym w dniu 25 marca 2013 r. Wskazano również, że w trakcie trwania umowy pozwani zamówili jedynie 2.396 ltp na początku trwania umowy, a następnie zaprzestali nabywać produkty samochodowe od powodowej spółki, do czego byli zobowiązani zgodnie z § 2 ust. 1 umowy. W związku z powyższym powód wyliczył kwotę zwrotu wpłaconej na rzecz pozwanego zaliczki do momentu rozwiązania umowy oraz kwotę kary umownej zgodnie z treścią § 6 umowy, a następnie dokonał waloryzacji tych kwot. W wyniku braku spłaty zobowiązania powód wypełnił wystawiony przez pozwanych weksel in blanco i w dniu 5 lutego 2014 r. wezwał do jego wykupu (pozew k. 3-7).

Wobec tego, iż przytoczone w pozwie okoliczności nie wzbudzały wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy, Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. XVI Wydział Gospodarczy w dniu 23 czerwca 2014 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w sprawie o sygn. akt XVI GNc 2619/14 (nakaz zapłaty k. 88).

Pozwani zaskarżyli powyższy nakaz zapłaty w całości wnosząc o uchYLENIE nakazu zapłaty z dnia 23 czerwca 2014 r., oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Argumentując swoje stanowisko pozwani podnieśli, że wszystkie trzy kwoty wskazane w treści pozwu (4.905,20 złotych, 12.859 złotych oraz 5.849 złotych) stanowią kary umowne obliczone na podstawie § 6

ust. 1 i ust. 3 umowy. Jednakże zarówno analiza treści umowy jak również treść oświadczenia powoda z dnia 25 marca 2013 r. wskazuje, że tylko kwota 12.859 złotych stanowi karę umowną obliczoną na podstawie § 6 ust. 1 umowy, natomiast pozostałe kwoty stanowią odsetki ustawowe obliczone od kwoty zawróconego wynagrodzenia na podstawie § 6 ust. 2 umowy oraz od kary umownej obliczonej na podstawie § 6 ust. 1 umowy. Powództwo nie zostało zatem udowodnione co do zasady. Co więcej w ocenie pozwanych kara umowna, o której mowa w § 6 ust. 1 umowy zastrzeżona została na wypadek nie wykonania zobowiązania pieniężnego i wobec tego jest niedopuszczalna jako bezwzględnie nieważna w świetle art. 58 k.c. Zdaniem strony pozwanej powód nie udowodnił powództwa także co do wysokości, bowiem nie przedstawił w pozwie sposobu obliczenia poszczególnych kwot składających się na wartość przedmiotu sporu. Niezależnie bowiem od tego czy kwoty te stanowią kary umowne czy też odsetki, powód winien udowodnić ich wysokość przedstawiając sposób ich obliczenia. Zgłoszono również zarzut przedawnienia odsetek ustawowych obliczonych od kwoty 10.784,80 złotych tytułem zwrotu części wynagrodzenia, w części dotyczącej okresu trzech lat wstecz od dnia doręczenia pozwanym oświadczenia o rozwiązaniu umowy. Niezależnie od powyższego podkreślono, że ich naliczanie z mocą wsteczną, zanim jeszcze roszczenie główne stanie się wymagalne, nie znajduje podstaw prawnych w świetle art. 481 § 1 k.c. W przedmiotowej sprawie pozwani bowiem zwrócili powodowi kwotę 10.784,80 złotych po rozwiązaniu umowy i po ich wezwaniu do zapłaty świadczenia głównego. Brak jest zatem podstaw prawnych do przyjęcia, że pozwani opóźnili się ze spełnieniem świadczenia w zakresie kwoty, o której mowa w § 6 ust. 2 przez czas trwania umowy począwszy od dnia jej zawarcia. Na wypadek nie uznania przez Sąd zasadności przedstawionej argumentacji pozwani wnieśli o zamiarkowanie kary umownej jako rażąco wygórowanej (zarzuty od nakazu zapłaty k. 95-100).

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie (pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 138-142; pismo procesowe pełnomocnika pozwanych k. 175-177, protokół rozprawy k. 183-186).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 września 2009 r. pomiędzy (...) S.E. w H. w N. (dawniej: (...) sp. z o.o.) (dalej: (...) S.A.) a M. W. i R. W. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P. P.H.U. (...) s.c. w miejscowości O. Umowa o świadczenie usług promocji Nr (...) na okres 5 lat, tj. do dnia 23 września 2014 r. W ramach łączącej strony umowy M. W. i R. W. zobowiązali się świadczyć usługi promocji i reklamy produktów (...) S.A., z racji prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży, napraw i przeglądów samochodowych. Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy zobowiązali się do systematycznego nabywania produktów samochodowych w celu dalszej odsprzedaży swoim klientom. W przedmiotowej umowie wskazana została suma litrów przeliczeniowych produktów (dalej: ltp) w okresie jej trwania, która wynosiła 6.000 ltp oraz rozpisano liczbę litrów na każdy rok obowiązywania umowy, tj. 1.200 ltp na każdy rok. Strony zgodnie ustaliły także, że podstawowe wynagrodzenie M. W. i R. W. z tytułu świadczenia usług promocji i reklamy (...) S.A. wynosiło kwotę 44.200 złotych netto. Dodatkowo spółka (...) S.A. miała wypłacić zaliczkę w wysokości 90% wynagrodzenia, tj. kwotę 39.780 złotych netto. Pozostałe 10% miały zostać wypłacone po zakończeniu umowy i otrzymaniu przez spółkę (...) S.A. faktury VAT (dowód: umowa z dnia 24 września 2009 r. wraz z załącznikami k. 8-13; zaświadczenia z (...) pozwanych k. 35-36; postanowienia sądu rejestrowego k. 37-47; tłumaczenie przysięgłe odpisu z rhh Sądu Rejonowego w H. numer (...) k. 48-70; odpis pełny (...) Oddział w P. k. 71-79; zeznania świadka T. K. k. 184-185; zeznania pozwanego M. W. k. 185-186).

Dodatkowo strony przewidziały, że jeżeli w którymkolwiek roku obowiązywania umowy M. W. i R. W. nie nabędą od spółki produktów zgodnie z wymaganą ilością i asortymentem, (...) S.A. nabywała prawo do naliczenia kary umownej w wysokości równej procentowemu udziałowi nie zrealizowanej ilości zobowiązań zakupu produktów. Ponadto w przypadku przedterminowego rozwiązania umowy przez którąkolwiek ze stron, niezależnie od przyczyn jej rozwiązania spółce należny miał być zwrot wypłaconego wynagrodzenia w części pozostałej do pełnej realizacji umowy. (...) S.A. uprawniona została, w stosunku do kwot kary umownej oraz kwoty podlegającej zwrotowi, do ich waloryzacji

stopą procentową odsetek ustawowych, liczonych za okres od dnia podpisania umowy do dnia jej rozwiązania lub wypowiedzenia (§ 6 umowy).

W trakcie trwania umowy zostało zamówione jedynie 2.396 ltp. M. W. i R. W. nie wywiązywali się z postanowień umownych, nie wystawili także faktury zaliczkowej. W trakcie współpracy otrzymywali informację na temat realizacji umowy, o brakach i nadwyżkach. Do dnia 15 kwietnia 2013 r. nie kwestionowali w żaden sposób rozliczeń z firmą (...) S.A., co więcej w rozmowach prowadzonych z T. K. zobowiązali się do spłaty należności, z rozłożeniem na raty (dowód: faktury VAT zakupu k. 105-108, k. 110-120; polecenie wydania/ dostawy k. 109; faktury VAT k. 143-161; faktura korygująca k. 162; zeznania świadka T. K. k. 184-185; zeznania pozwanego M. W. k. 185-186).

W związku z powyższym spółka (...) S.A. oświadczeniem z dnia 25 marca 2013 r., działając w trybie § 5 ust. 3 umowy, rozwiązała umowę ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie M. W. i R. W. zostali wezwani do: wystawienia i niezwłocznego przesłania faktury korygującej VAT fakturę nr (...), zmniejszającej zobowiązania spółki o wartość brutto 10.784,80 złotych; zwrotu nienależnej kwoty nadpłaconego wynagrodzenia w wysokości 10.784,80 złotych wraz z należnymi odsetkami za okres do dnia wypowiedzenia w wysokości 4.905,20 złotych; zapłaty kary umownej, wynikającej z § 6 ust. 1 umowy, w wysokości 12.859 złotych; zapłaty kwoty wynikającej z waloryzacji kary umownej, o której mowa w § 6 ust. 3 umowy, w wysokości 5.849 złotych. Zapłata kwot wskazanych w przedmiotowych piśmie oraz dostarczenie faktury korygującej miała nastąpić w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma (dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 25 marca 2013 r. k. 14).

W następnym powyższego (...) S.A. wystawiła następujące noty obciążeniowe:

- w dniu 28 marca 2013 r. notę obciążeniową nr (...), na kwotę 4.905,20 złotych z terminem płatności na dzień 11 kwietnia 2013 r.;

- w dniu 28 marca 2013 r. notę obciążeniową nr (...), na kwotę 12.895 złotych z terminem płatności na dzień 11 kwietnia 2013 r.;

- w dniu 28 marca 2013 r. notę obciążeniową nr (...), na kwotę 5.849 złotych z terminem płatności na dzień 11 kwietnia 2013 r. (dowód: noty obciążeniowe k. 15-17).

(...) S.A. działając w oparciu o zapisy umowne szczegółowo wyliczyła kwotę zwrotu wpłaconej na rzecz M. W. i R. W. zaliczki, do momentu rozwiązania umowy oraz kwotę kary umownej powołując się za zapis § 6 umowy (dowód: karty klienta ze szczegółowym wyliczeniem k. 18-24).

W wyniku braku spłaty zobowiązania, (...) S.A. wypełniła wystawiony weksel in blanco i w dniu 5 lutego 2014 r. wezwwała do jego wykupu. Suma wekslowa obejmowała należności wymagane i należne na dzień wypełnienia weksla, tj. kwotę 23.649,20 złotych wynikającą z nieuregulowanej części w/w należności oraz ich waloryzacji zgodnie z treścią umowy (dowód: wezwania do wykupu weksla z dnia 5 lutego 2014 r. wraz z kserokopią książki nadawczej k. 25-34; weksel. k. 86; deklaracja wekslowa k. 87).

Wobec braku reakcji po stronie dłużników, (...) S.A. wystąpiła z żądaniem zasądzenia dochodzonej kwoty na drogę sądową (pozew k. 3-7).

Autentyczność złożonych do akt sprawy dokumentów nie była kwestionowana a jednocześnie żadna ze stron procesu nie żądała złożenia ich oryginałów. Aczkolwiek dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosownie do treści art. 233 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy bowiem od jego treści merytorycznej. O materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (por. art. 233; też K. Knoppek: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 roku, sygn. akt IV PR

200/85, PiP 1988, nr 5). Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka T. K. (k. 184-185) w całości albowiem zostały one złożone w sposób szczery, bez woli zatajania czegokolwiek czy prezentowania okoliczności faktycznych w sposób nieobiektywny. Ponadto były spójne i logiczne oraz znajdowały oparcie w dokumentach przyjętych za podstawę dokonanych ustaleń faktycznych. Świadek bezpośrednio zajmował się kontaktami ze stroną pozwaną stąd jego wiedza była znacząca dla Sądu.

W sprawie został przeprowadzony również dowód z przesłuchania stron pozwanej w osobie M. W. (k. 185-186). Jednak z powodu subiektywnego stosunku stron do sprawy dowód z przesłuchania stron miał w ocenie Sądu znaczenie uzupełniające.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie strony powodowej podlegało uwzględnieniu w całości.

W ocenie Sądu Rejonowego, niewątpliwie łącząca strony procesu umowa stanowiła faktycznie umowę o współpracy.

W postanowieniach umownych strony precyzyjnie określiły przesłanki odstąpienia od przedmiotowej umowy oraz sankcje z tym związane. W szczególności w § 5 ust. 3 strony ustaliły, że mogły w każdym czasie rozwiązać przedmiotową umowę ze skutkiem natychmiastowym w przypadku naruszenia warunków umowy, a w szczególności gdy w jednym roku obowiązywania umowy łączna ilość produktów C. zakupionych przez stronę pozwaną jest mniejsza niż 80% minimalnej ilości określonej w postanowieniach umowy. Z kolei w § 6 regulował kwestie związane z naliczeniem kary umownej.

W tym miejscu należy podkreślić, że strona pozwana de facto przyznali fakt braku wywiązywania się z zobowiązania umownego w zakresie dokonywania zakupów w przewidzianej ilości produktów samochodowych w litrach przeliczeniowych wynikającego z umowy z dnia 24 września 2009 r. Wskazać jednocześnie należy, że dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty pozwani zakwestionowali ilość zakupionych litrów przeliczeniowych. Natomiast zamawiając towar, jako profesjonalny podmiot, powinni mieć świadomość ile go zamawiają. Sąd zgodził się ze stanowiskiem strony powodowej, że pozwani potwierdzili okoliczności związane z ilością zakupionego towaru poprzez brak kwestionowania kwoty faktury korygującej do faktury zaliczkowej na kwotę 10.784,80 złotych. Oznacza to, że roszczenie powodowej spółki przyznane zostało co do zasady jak i co do wysokości. Powyższe okoliczności zostały w zasadzie przyznane w zeznaniach świadka T. K. oraz pozwanego M. W., z których wynikało że w kwietniu 2013 r. strony uzgodniły wartości dotyczące rozwiązania umowy, a strona pozwana, za pośrednictwem korespondencji e-mail, złożyła prośbę o rozłożenie na raty zadłużenia związanego z zamknięciem umowy. Pozwani nie zakupili tyle produktów powodowej spółki, ile mieli kupić według umowy. Na kwestionowano wówczas dokonanych rozliczeń, tłumacząc zaległość w płatnościach trudną sytuacją na rynku. Za błędne zatem należało uznać stanowisko pozwanych, iż korekta do faktury zaliczkowej na kwotę 10.784,80 złotych potwierdzała wywiązanie się pozwanych z zapisów umowy, w sytuacji gdy zostali oni zobowiązani do zapłaty kar umownych wynikających z zapisu § 6 umowy.

Gwoli wyjaśnienia wskazać należy, że zgodnie z art. 483 § 1 k.c., można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Z powołanego przepisu wynika, że kara umowna jest związana z odpowiedzialnością odszkodowawczą za szkodę spowodowaną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania niepieniężnego. Szeroko stosowane w obrocie kary umowne są instrumentem mającym skutecznie dyscyplinować kontrahentów, a równocześnie ułatwiać dochodzenie roszczeń w przypadku zaistnienia wskazanych w umowie okoliczności uprawniających do ich naliczenia. Pełnią one wówczas funkcję umownego, zryczałtowanego odszkodowania za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania przez jedną ze stron. Często kary umowne zastrzegane są w nadmiarze, bez głębszej refleksji nad celem ich wprowadzania za nieistotne dla stron naruszenia i zamiast ułatwiać, komplikują wzajemne relacje stron. Nie zmienia to faktu, że dobrze skonstruowane klauzule kar umownych są skutecznym środkiem kontroli i potencjalnej sankcji dla niesolidnego kontrahenta. Oprócz

kar za nieterminowość lub nienależyte wykonanie rozmaitych zobowiązań umownych, strony zwykle zastrzegają taką sankcję również za odstąpienie od umowy z winy kontrahenta. Jeśli już jednak do skorzystania z prawa odstąpienia przez jedną ze stron dojdzie, trzeba uwzględnić, że odstępujący nie będzie mógł dodatkowo naliczyć także pozostałych zastrzeżonych umową kar z tytułu nienależytego wykonania poszczególnych zobowiązań kontraktowych. Odstąpienie od umowy nie jest ani nienależytym wykonaniem zobowiązania, ani niewykonaniem zobowiązania, lecz wykonaniem przez jedną ze stron stosunku obligacyjnego uprawnienia prawnokształtującego, realizowanego na podstawie postanowienia zawartego w umowie wzajemnej albo wynikającego z przepisów ustawy. Wskutek odstąpienia dochodzi do rozwiązania umowy ze skutkiem wstecznym, co oznacza, że w takiej sytuacji żadna ze stron nie może dochodzić kar umownych z tytułu nienależytego wykonania umowy. Innymi słowy, po odstąpieniu od umowy wyłączona jest możliwość kumulatywnego dochodzenia kary umownej za odstąpienie i kar zastrzeżonych na wypadek nienależytego wykonania umowy. Choć w orzecznictwie kwestia ta była w przeszłości różnie oceniana, to uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., sygn. akt III CZP 39/12 przesądziła, że odstępującemu nie przysługuje roszczenie o zapłatę kary umownej na wypadek zwłoki lub opóźnienia, jeżeli w umowie zastrzeżono również taką karę w związku z odstąpieniem od umowy.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż roszczenie strony powodowej podlega uwzględnieniu w całości. Wprawdzie strona pozwana postawiła zarzut, że dochodzone kwoty nie są karami umownymi tylko dlatego, że w umowie ich tak dosłownie nie nazwano, niemniej jednak Sąd uznał ten zarzut za nieskuteczny z przyczyn podanych poniżej.

Bez wątplenia instytucja kary umownej może być stosowana wyłącznie do zobowiązań niepieniężnych (w znaczeniu szerokim). Wszystkie więc zastrzeżenia kar umownych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania pieniężnego będą z mocy prawa nieważne. Takie rozwiązanie ma na celu zapobieganie obchodzenia zakazu ustalania odsetek umownych powyżej poziomu tzw. odsetek maksymalnych, poprzez zastrzeżenie kary umownej za niewykonanie zobowiązań pieniężnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 24 lipca 2009 r., sygn. akt II CNP 16/2009). Samo nazwanie w umowie odsetek za zawinione opóźnienie w zapłacie należności pieniężnej karami umownymi, nie czyni postanowienia umowy w tej części nieważnym. Jeżeli bowiem zostanie wykazane, z powołaniem się na art. 65 k.c., że strony rozumiały takie postanowienie umowy inaczej niż wynika to z jego dosłownego sformułowania, to nie ma przeszkód, aby uznać je za ważne. Kluczowym jednak wówczas jest skuteczne przeprowadzenie dowodu, że postanowienie umowne przewidujące kary umowne za zwłokę w zapłacie wynagrodzenia, strony rozumiały jako zastrzeżenie odsetek umownych, a nie kar umownych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczenia pieniężnego. W przeciwnym wypadku Sąd uzna takie postanowienia umowne za nieważne, gdyż niedopuszczalne jest zastrzeżenie kar umownych odnoszących się do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań pieniężnych sensu stricto, jak i zobowiązań pieniężnych w znaczeniu szerokim (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2003 r. sygn. I CK 221/2002).

W tym miejscu należy wyjaśnić, że stosownie do treści art. 3531 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Obie strony jako profesjonalści powinny mieć świadomość wzajemnie ustalonych zapisów łączącej ich umowy oraz obowiązku wywiązywania się z nich. Wszystkie dochodzone w niniejszym postępowaniu kwoty, które zostały wyszczególnione w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty, bez wątplenia są należnościami wynikającymi z treści § 6 umowy, gdzie wysokość kwot – 4.905,20 złotych i 5.849 złotych została określona jako wysokość odsetek ustawowych, a nie jako konkretna kwota, gdyż strony umowy nie mogły przewidzieć w dniu jej podpisania, że zostanie ona rozwiązana i jaką kwotę zaliczki pozwani będą zobowiązani zwrócić. Określono zatem w umowie jako karę umowną należność, która w żaden sposób nie byłaby zawyżona do kwoty jaką pozwani otrzymali w formie zaliczki, a była w istocie jedynie wskazana w procentach równych wysokości odsetek ustawowych. Na kanwie niniejszej sprawy nie miał zastosowania art. 481 § 1 k.c., który odnosi się do odsetek ustawowych za opóźnienie, a nie innych należności, a dochodzone pozwem kwoty naliczone zostały w związku z nie wywiązywaniem się z zobowiązania w postaci zakupów, do których strona pozwana była zobowiązana. Fakt, że umowa została rozwiązana na podstawie § 5 ust. 3 umowy nie budził żadnych wątpliwości Sądu. Nie powinno również być

zaskoczeniem dla pozwanych, obciążenie ich należnościami określonymi w umowie karami umownymi. Umowa z dnia 24 września 2009 r. zawierała wszelkie zapisy odnośnie wysokości tych należności.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia kwoty 4.905,20 złotych od kwoty 10.784,80 złotych to wskazać trzeba, że w zasadzie obie strony przyznały, że bieg przedawnienia rozpoczął się od dnia rozwiązania umowy, czyli od dnia 25 marca 2013 r. Pozew natomiast został złożony w dniu 22 kwietnia 2014 r. co zgodnie z treścią art. 120 k.c. przerwało bieg terminu przedawnienia.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 6 k.c.: „Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.” Również z art. 232 k.p.c. wynika, iż obowiązek dowodzenia obciąża strony. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zachowana nadal w art. 232 zd. 2 k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie Sądu. Może być ono wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach zaś Sąd nie może zastępować stron w wypełnianiu ich procesowych obowiązków. Takie działanie Sądu z urzędu może być odbierane jako naruszenie prawa do bezstronnego Sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 roku, sygn. akt V CKN 175/2000, OSP 2001, zesz. 7-8, poz. 116). Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów mogących dowieść

W złożonych zarzutach od nakazu zapłaty strona pozwana nie udowodniła żadnego ze zgłoszonych zarzutów. W związku z czym dochodzone przez powoda roszczenie Sąd uznał za uzasadnione ze względu na okoliczności wskazane i podnoszone podczas prowadzonego postępowania sądowego.

Odnośnie roszczenia odsetkowego należy wskazać, iż kwestię tę reguluje przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Odsetek można domagać się za opóźnienie w zapłacie, a więc od dnia wymagalności roszczenia. Roszczenie staje się wymagalne wtedy, gdy zaktualizował się obowiązek świadczenia, a więc gdy wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. W konsekwencji należy przyjąć, że termin wymagalności przypada w dniu następującym po terminie spełnienia świadczenia. Zgodnie zaś z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W niniejszej sprawie powód żądał zapłaty należności odsetkowej od dnia wniesienia pozwu i Sąd uwzględnił to żądanie.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie strony powodowej oparte zostało zarówno na podstawie faktycznej jak i prawnej i tym samym utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 23 czerwca 2014 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy Sąd pierwszej instancji rozpoznaje sprawę w granicach powództwa i wniesionych zarzutów. Jeżeli rozprawa, w tym postępowanie dowodowe, potwierdziła zasadność żądania pozwu (o czym sąd orzekł też w nakazie zapłaty), to Sąd wyrokiem utrzyma w mocy nakaz zapłaty w całości.

W pkt II wyroku Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o zwrot kosztów postępowania, bowiem jako stronie przegrywającej sprawę, w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, nie należał się ich zwrot (art. 109 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. stosowane a contrario).

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.